

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Virtute Ac Sacramento Pœnitentiæ Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XLV. Argumentum. De permissa absolutione à quibuscunque reservatis in articulo, vel periculo mortis, ac tempore Jubilæi. De facultate absolvendi à casibus occultis, Papæ reservatis, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94661)

inferiori absolveretur, ut disputando concludit Eminent. Card. de Lauræa d. diff. 19. à num. 312. & seqq. ubi num. 315. redarguit assertionem plurium Moralistarum; quod quilibet Sacerdos, etiam non approbatus, possit absolvere à Venialibus; subdens, nunquam reperisse Canonem, vel textum concedentem hanc assertam facultatem; sed è contra extare diffinitionem Concil. Trid. d. sess. 14. cap. 7. in princ. Nullius momenti Absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem. Idcirco talem opinionem proscriptam esse ab Innocentio XI. diximus supra in Decis. XXXVII. n. 26.

Secundo, disputant DD. an peccata interna, etsi gravia, ac mortalia possint reservari? Et quamvis nonnulli respondeant Negativè ex communi Axiomate, Ecclesia non iudicat de occultis; cap. Erubescant. & ibi Glossa dist. 32. & cap. Cogitationis, de Poenit. dist. 1. Affirmativa responsio est verior, ac communior, quam timentur Palas, Dicastillus, Averfa, & alii, quos allegant, atque sequuntur Salmanticenses d. tract. 13. num. 11. ac etiam tenet Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. diff. 19. num. 309. quia ipsum peccatum internum est objectum Jurisdictionis Prælatorum, & ad absolvenda peccata interna opus est Jurisdictione. Igitur recusante Superiore concessionem Jurisdictionis super aliquo peccato interno, & volente per seipsum illud absolvere, valida erit reservatio. Ad rationem contrariam respondetur, quod Ecclesia non iudicat de occultis in foro exteriori, secus autem in interno, ac Sacramentali. Præterquam quod poenitens se accusat coram Confessario de peccatis internis; & ea non sunt amplius occulta, sed manifesta; & quidquid sit de hac ratione, certum est, quod si Superiores velint, possunt etiam peccata gravia interna reservare. Sanchez in Decalog. lib. 2. cap. 8. num. 4. ubi alios allegat. At usus communis Ecclesiæ est, reservare tantum externa, non autem interna; hinc communis est Doctorum opinio; quod hæresis mentalis, & merè interna non sit reservata, & à quocunque Confessario possit absolvi. Eminent. Cardin. Toletus in Summa lib. 1. cap. 19. num. 3. Lezana tom. 3. Verb. Hæresis num. 2. Reginaldus in Praxi lib. 9. num. 158. & num. 239. Sanchez, alios cumulans d. lib. 2. cap. 8. num. 3. & Salmanticenses d. tract. 13. de Poenitent. num. 11. etiam aliud dicendum sit de hæresi occulta, quæ differt ab illa mentali; ideoque cum exterius pandatur, etsi occultè, afficitur excommunicatione Bullæ Cœnæ Domini, & absolvi non potest à Confessario inferiori, neque ab Episcopo, ut tenent Doctores quinquaginta collecti à Barbosa ad Concil. Trident. sess. 24. de Reform. cap. 6. num. 52. & infra dicitur. Quæ autem peccata in sola mente consummuntur, non comprehenduntur in reservatione, nisi expressè nominentur; quocirca si reservetur peccatum mortale furti; & quis furetur obolum, animo plures furandi; etsi peccet mortaliter ob malum animum, & ultimum finem furandi, peccatum illud non cadit sub reservatione; quia exterius ob levem quantitatem non censetur peccatum mortale; ut docent plurimi Theologi apud Salmanticenses d. tractat. 13. num. 12. ac Lezana dist. tom. 3. Verb. Casus reservari num. 10.

Tertiò in controversiam DD. vertunt, an peccata dubia veniant sub reservatione? Illa scilicet, de quibus poenitens dubitat, se ea commisisse? Vel si commiserit, an sint mortalia? vel ob levitatem materiæ, vel ob defectum perfectæ deliberationis, ut in blasphemante in primo metu iracundiæ? & quamvis non desint, qui affirmant, ut ajunt Salmanticenses d. tract. 6. cap. 13. num. 14. nihilominus contrarium ibi tenent num. 15. cum pluribus Theologis, quos inter Suarez de Censuris dist. 40. sect. 6. num. 5. Eminent. Card. de Lugo de Sacrament. Poenit. dist. 20. num. 20. Diana Coordinatus tom. 1. tractat. 5. resol. 41. existente in veteri parte. 8. tract. 7. resol. 5. ubi docet, quod si deinde poenitens fiat certus de peccato illo dubio, teneatur quidem illud confiteri, sed à quocunque Confessario poterit absolvi. Lezana tamen d. tom. 3. Verb. Casus reservari num. 14. excipit; si in percussione clerici dubium esset, an percussio sit gravis, vel levis? Vel ageretur de absolutione casuum Bullæ Cœnæ Domini virtute Privilegiorum in Italia; nam ex decreto Clementis VIII. de quo ipse Lezana tom. 1. cap. 19. num. 15. prohibetur absolutio eorundem, si vè sint casus clari, si vè dubii, ideoque in his duobus casibus quamvis dubiis, casus reputandi sunt reservati, & est recurrendum ad Superiores pro absolutione.

Cæterum pro reservatione casuum facienda per Episcopos non sunt ignorandæ instructiones, atque regulæ præscriptæ à Sacra Congregatione Episcop. ac Regular. quas referunt Barbosa d. allegat. 50. n. 288. ac novissimè Nicolius in Flosculis Verb. Casus reservari num. 1. quarum præcipuæ sunt: 1. Ut casus sint paucissimi. 2. De re gravi. 3. Ut in peccatis carnalibus reservandis multa tantur circumspeditione in danda licentia absolvendis; ne, ob frequentem accessum ad ipsos Episcopos, poenitentes manifestentur. 4. Ideò plures deputent Confessarios in Civitate, ac Diocesi, qui possint ab eis absolvere. 5. Ne reservent sibi casus aliæ etiam Sedi Apostolicæ reservados. 6. Neque choreas, aut saltus in Quadragesima. 7. Neque accessus ad Montales sine licentia in scriptis, quando non sunt ad malum finem. 8. Neque lapsus carnis Sacerdotum cum mulieribus solutis. 9. Neque inobservantiam festorum, vel non solvere debita locis piis, nisi post notabile tempus. 10. Et ne ipsi Episcopi præscribant Poenitentiam, quam Confessarii teneantur injungere poenitentibus in singulis Casibus occurrentibus; sed eam discernendam prudentiæ, & arbitrio eorundem Confessariorum relinquunt.

DECISIO XLV.

ARGUMENTUM.

De permissa absolutione à quibuscunque reservatis in articulo, vel periculo mortis, ac tempore Jubilæi. De facultate absolvendis à casibus occultis, Papæ reservatis, competente Episcopis vigore Concilii Tridentini sess. 24. de Ref. cap. 6. & à publicis de Jure Canonum, ubi poenitentes sint impediti recurrere ad Papam. An Episcopi absolvant à casibus

bus occultis Bulla Coenæ Domini? & ab aliis post Concilium Sedi Apostolicæ reservatis? Referuntur varii casus, in quibus Confessarii inferiores possunt absolvere pœnitentes à reservatis.

S U M M A R I U M.

- 1 Mortis in articulo, aut periculo constitutus absolvi potest à reservatis, & à censuris quibuscunque.
- 2 Excommunicatus denunciatus Sacerdos an possit absolvere moribundum?
- 3 Prelatus reservans, ac ejus Superior absolvit à reservatis.
- 4 Episcopi duplici jure absolvunt à Casibus Papalibus. Et quomodo?
- 5 Casus Papales occultos absolvunt Episcopi. Sed nunquid contentos in Bulla Coenæ Domini?
- 6 Episcopi an absolvant à Duello, à violata clausura Monialium, Immunitate Ecclesiastica, ac Simonia Reali?
- 7 Episcopi seipso possunt absolvere facere à Casibus Papalibus.
- 8 Episcopi an absolvant impeditos recurrere ad Papam à reservatis.
- 9 Papa reservati Casus qui sint? Remissivè.
- 10 Subito tempore quilibet absolvit à reservatis Papa, & Episcopo.
- 11 Subitum non assequens an sit absolutus à reservatis? Et qui fecit confessionem invalidam? Et quid de non confessis ex ignorantia? Vel de obliis?
- 12 Scandali, vel infamia, aut vita in periculo, quando liceat absolvere à reservatis?
- 13 Oblita reservata quando à quocunque possint absolvi.
- 14 Superior quomodo audiat habentem reservata?
- 15 Inferior impetrans facultatem pro reservatis an utatur ea pro seipso, vel pro aliis, vel pro diversis peccatis?
- 16 Peregrini habentes reservata an absolvi possint in loco, ubi ea peccata non sunt reservata?

Reservatorum Casuum materiam prosequentes, oportet in præsentia agere de his, qui ab illis possunt pœnitentes absolvere; & ad ea, quæ scitu tantummodò sunt necessaria, calamus restringendo, duo veniunt examinanda.

Primum. Qui possint absolvere à Casibus reservatis?

Secundum. An dentur peccata reservata, quæ possint absolvi à quocunque Confessario absque alia licentia Superioris?

Quo ad primum, pluribus responsionibus quæsitum est elucidandum, ac resolvendum.

Prima responsio est: Si pœnitens sit constitutus in articulo mortis, & habeat casus reservatos, potest à quocunque Sacerdote absolvi, prout etiam à censuris; attenta Regula certa, illimitata, ac universalis, quam ponit Concilium Tridentinum sess. 14. de Sacram. Pœnitent. cap. 7. loquens de casuum reser-

vatione, his verbis: *Verumtamen piè admodum, ne hac ipsa occasione, (scilicet reservationis) aliquis pereat, in eadem Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit Reservatio in articulo mortis: atque ideo omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes à quibusvis peccatis, & censuris absolvere possunt.* Et de hac inveterata, immemorabili, atque semper servata consuetudine, ut existentes in articulo mortis à quocunque Sacerdote possint absolvi ab omnibus excessibus, ac censuris quantumvis reservatis, testantur DD. innumeri, quos numerat Barbosa in collect. ad d. sess. 14. c. 7. num. 10. & confirmant Canones, ac Concilia antiqua; ut videre est in Concilio Carthaginen. III. celebrato Anno 397. in cujus Canone 32. fuit statutum: *Ut Presbyter, inconsulto Episcopo non reconciliet Pœnitentem, nisi absente Episcopo, ac necessitate cogente: & refertur in cap. ult. 26. qu. 7. ubi Gratianus legit: Nisi absente Episcopo ultima necessitas cogat.* Et hoc ideo docent, præter Theologos, ac Canonistas, Historici Sacri, nempe Illustrissimus, ac Reverendissimus Baptaglinus Episcopus Nucera: in sua nunquam satis laudata *Historia Conciliorum* ad Concil. Carthaginen. 2. can. 4. Anno 390. p. 147. & successivè ad Carthag. 3. can. 32. Anno 397. pag. 154. prout etiam Illustrissimus, ac Reverendissimus Sarnelius Episcopus Vigiliarum in eruditissima sua *Antiqua Basilicographia* cap. 20. num. 5. Porro an in tali articulo, si Parochus sit præsens, vel alius Confessarius approbatus, possit simplex Sacerdos absolvere? Sunt hinc inde opinioniones DD. quos refert Pignatellus tom. 10. consult. 163. num. 13. 14. & 15. ubi ait Sac. Congreg. approbasse negativam. Pro articulo autem mortis, in quo propriè intelligitur infirmus mortali morbo laborans, Doctores comprehendunt etiam personas in discrimine vitæ versantes ob quamcunque aliam causam, ex qua probabiliter, ac moraliter mors solet venire, ac timeri; ut in suscipientibus longam navigationem; in obsessis ab hostibus; in muliere prægnante; in castrandis; peste infectis, ac similibus; de quibus videndi Reginaldus in *Praxi* lib. 1. à num. 58. & seqq. Lezana tom. 3. Verb. Bulla Coenæ num. 53. Chapeavil de *Casibus reserv.* cap. 7. diff. 1. Cortolan. cod. tract. part. 1. sect. 2. art. 16. Sanchez in *Decal.* lib. 2. c. 11. Bossius in *Discept. Moral.* discept. 2. à num. 6. & seqq. ac alii plures collecti per Barbosam ad d. sess. 14. cap. 7. num. 11. qui loquuntur de periculo necessario; non autem merè voluntario.

Porro non est ignorandum, quòd dicente Concilio Tridentino ubi supra quòd omnes Sacerdotes quoslibet Pœnitentes à quibusvis peccatis, & censuris absolvere possunt; non levis altercatio est inter Doctores, quos cumulat Barbosa in d. sess. 14. cap. 7. num. 13. An etiam Sacerdos excommunicatus, ac publicè denunciatus, imò, & degradatus in dicto articulo mortis possit absolvere? Affirmant enim Comitulus in *Resp. Moral.* lib. 6. q. 27. Layman lib. 5. tr. 6. c. 12. n. 13. Suarez de *Pœnit.* disp. 26. sect. 4. Et de *Censur.* disp. 11. sect. 1. n. 14. ac alii multi. Sed vice versa id negant Navarrus in *Manual.* cap. 26. n. 26. Cortolan. d. part. 1. sect. 2. art. 16. num. 10. S. Thom. in 3. p. 9. 82. art. 7. ad secundum. Abbas in c. Cum Clericis. De Ord. ab Episc. qui renunc. & præter alios antiquos, ac modernos, novissimè Fagnanus in c. Non est vobis. De Sponsal. ubi mordicus sustinet, ac probat, Sacerdotem denunciatum excommunicatum neque in articulo mortis validè absolvere pœnitentem.

nitentes; quia illa Verba Concilii Tridentini *Omnes Sacerdotes*, debent intelligi de viventibus in unitate Ecclesiæ, de quibus ante, & post loquitur Concilium in eodem textu; non autem de præcis, ac separatim, quales sunt excommunicati denunciati; ut prosequitur demonstrare Fagnanus *ibidem*; addens, ita fuisse decisum, atque responsum Episcopo Valentino à Sacra Congregatione Concilii; quam Decisionem DD. contrarii ignorarunt, & ideo in affirmativam sententiam irruerunt, à qua cavere oportet; cum jam Eminentiss. Cardinales S. Concilii Tridentini Interpretes negativam sint amplexi.

Secunda Responsio. Quocunque tempore à reservatis absolvere potest Prælatus, qui casus sibi reservavit; nec non Superior ejusdem Prælati reservantis; vel per seipsum, si Reservans, vel ejus Superior sit Sacerdos; vel per suum delegatum, si carent Sacerdotio; vel nolit ipse personaliter pœnitentem audire, ac Sacramentaliter absolvere. Ita Salmanticenses d. tr. 6. c. 13. n. 20. & 21. ac Eminent. Card. de Lauræa d. disp. 19. de Pœnit. n. 336. Ex qua responsione studiosus Lector deducet, Papam in toto Orbe posse absolvere non solum à Casibus per seipsum sibi reservatis, sed etiam ab illis reservatis per Archiepiscopos, Episcopos, Generales, ac alios Prælatos inferiores quoscunque Summus Papæ Pœnitentiarius eandem facultatem habet, ut demonstrabimus infra Decis. XLVIII. & notat ipse Eminent. Card. de Lauræa d. disp. 19. n. 337. E contra Legati à Latere, ac Nuncii Apostolici non absolvunt à reservatis Papæ, vigore eorum Dignitatis, si casus sint publici; secus autem si specialis commissio sit eis data; vel casus sint occulti. Barbosa de Jure Ecclesiæ Univ. lib. 1. c. 5. n. 25. & segg. ubi octo casus colligit pro foro exteriori spectantes de Jure ad Legatos supradictos; & idem confirmat Emin. Card. de Lauræa à num. 338. usque ad num. 342. Episcopi absolvunt à Casibus, quos sibi reservant vel in Synodo, vel per Edictum particulare; quia ejus est solvere, cujus est ligare; & nomine Episcoporum veniunt etiam eorum Vicarii, nec non Abbates, alique Prælati inferiores territorium separatum, ac populum sibi subditum habentes cum quasi Episcopali Jurisdictione; prout etiam Vicarius Capitularis Sede Episcopali vacante. Salmanticenses d. tract. 6. c. 13. num. 30. & segg. & in tr. 10. de Censuris cap. 2. num. 54. in fine, ubi alii scribentes.

Tertia Responsio. A reservatis casibus per Papam duplicem facultatem absolvendi habent Episcopi; unam à Concilio Tridentino, & aliam à Jure communi. Concilium Tridentinum in sess. 24. de Ref. cap. 6. concedit Episcopis, ut possint in quibuscunque casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, delinquentes quoscunque sibi subditos in Diocesi sua per seipsum, aut Vicarium, ad id specialiter deputandum, in foro conscientie gratis absolvere; imposita Pœnitentia salutari. Itaque ubi casus sint occulti, quamvis sint Papæ reservati, possunt Episcopi subditos suos ab eis absolvere; & de hoc non est ambigendum, cum verba Concilii sint manifesta. At magna est controversia inter Theologos, an hæc Episcoporum facultas comprehendat casus contentos in Bulla Cœnæ Domini, reservatos Papæ, quando sunt occulti? Affirmant plurimi, quos refert Diana part. 7. tract. 2. resol. 23. collocata in Coordinato tom. 5. tract. 8. resol. 17. nec non Eminent.

Cardin. de Lugo in tract. de Fide disp. 23. sect. 3. per totam. At non minor est numerus negantium, ibidem allegatorum, quibus adherent ipse Diana, ac Cardin. de Lugo, Lezana tom. 3. Verb. Bulla Cœnæ num. 55. & cum iisdem novissime sentit Eminent. Card. de Lauræa d. disp. 19. de Pœnit. à num. 344. ea ratione, quia Bulla Cœnæ Domini, quæ annuatim legitur, ac renovatur, non solum derogare censetur Concilio Tridentino tanquam posterior, sed quia expresse revocat quancunque facultatem Sæcularibus, ac Regularibus Ordinibus, ac etiam Episcopis ab iisdem casibus absolvendi concessam sive per ipsam Apostolicam Sedem, sive per cujusvis Concilii Decreta in genere, vel in specie, &c. Igitur inconcussa veritas est, quod hodie Episcopi non possunt absolvere à casibus in Bulla Cœnæ Domini Papæ reservatis, sive sint publici, sive sint occulti; & eo minus ab hæresi quamvis occulta, quia, etsi iste casus esset permissus soli Episcopo in eod. cap. 6. Concil. Trid. sess. 24. nunc per eandem Bullam Cœnæ Domini est ei subtrahendus, ut demonstrant prædicti Eminentissimi Cardin. de Lugo in d. disp. 23. de Virtute Fidei sect. 3. num. 87. & de Lauræa in cit. disput. 19. num. 350. ubi ponit declarationem Summæ Congregationis S. Inquisitionis Romæ. At dum dicimus, non posse Episcopum absolvere ab hæresi occulta, intelligendum est de occulta externa; idest quæ per verba, aut signa exteriora manifestata est, quamvis in occulto, & non in publico; ad differentiam hæresis merè mentalis, & quæ prorsus latet in mente hominis; ab hac enim tam Episcopus, quam quilibet Confessarius potest absolvere, tanquam nulli reservata, ut probatum est supra Decis. XLVI. num. 10. & tenet Laureus de Franchis De Controvers. inter Episc. & Regular. part. 1. num. 149. & ibi Adden. num. 1411. ubi infiniti DD.

Uterius Episcopi absolvere non possunt, (præter hæresim) à Duello, à Simonia reali, à Violatione Clausuræ Monialium ad malum finem, & Immunitatis Ecclesiasticæ juxta terminos Constitutionis Gregorii Papæ XIV. quamvis hæc delicta sint occulta; ea ratione quia post Concilium Tridentinum Summi Pontifices eorum absolutionem sibi ipsis, ac Sedi Apostolicæ reservaverunt; ut notat Lezana tom. 3. Verb. Confessarius Regularis num. 5. & Pax Jordanus tom. 1. lib. 3. tit. 4. num. 92. ubi rejicit Bonacinam contrarium docentem; & protestatur, se nunquam voluisse in prædictis casibus, etsi occultis quemquam absolvere; quare cavendum est à Summa Diana Verb. Absolvere, num. 54. & à Sanchez in Decal. lib. 6. cap. 15. num. 76. & aliis afferentibus, Episcopos posse ab iisdem absolvere. His exceptis, in omnibus aliis casibus Papalibus reservatis, (quos numerat Barbosa de Episc. alleg. 50.) quando sunt occulti, possunt Episcopi absolvere subditos suos; & erga seipsum uti eadem facultate; itaut, (quod Deus avertat) si in aliquem casum Papæ reservatum inciderint, suo Confessario elargiendi facultatem jus habent, ut ipsos absolvat. Salmanticenses d. tract. 6. cap. 13. de Sacrament. Pœnitent. num. 34. ubi plurimos DD. congerunt. Suarez de Pœnitent. disput. 30. sect. 2. num. 15. ubi ponit Declarationem Sacræ Congregationis, hoc idem affirmantem, quam etiam transcribit Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 19. num. 367.

Deinde

Deinde à Jure communi alteram facultatem habent Episcopi circa casus Papæ reservatos; videlicet (exceptis semper supradictis) absolviendi eos, qui in illos incurrerint etiam publice; si forte habeant impedimentum, quo detineantur, ne possint ire Romam, & se præsentare Summo Pontifici; quales censentur esse Senes, Pauperes, Mulieres, Valetudinarii, subjecti alterius dominio, & consimiles, de quibus differit Pax Jordanus d. libr. 3. tit. 4. à num. 31. & seqq. ac notat Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 19. num. 348. Collegium Salmanticen. d. tract. 10. de Censuris cap. 2. num. 63. ubi id ampliatur etiam ad casus publicos in Bulla Cœnæ contentos, & expresse docent Suarez tom. 4. de Pœnit. disp. 30. sect. 3. num. 9. Navar. in Man. cap. 27. num. 88. & 89. nec non Reginaldus libr. 1. num. 135. ac etiam libr. 8. num. 84. ubi firmat hoc dictum, Reservatio ob justum impedimentum ex Papali sit Episcopalis. Quinam autem sint casus Papæ reservati, (præter contentos in Bulla Cœnæ Domini, & alios recensitos supra num. 6.) declarant Eminentiss. Cardin. Toletus d. libr. 1. cap. 35. & 36. atque Reginaldus eod. libr. 1. à num. 131. & seqq. qui ponunt omnes casus, ac censuras Papales tam intra, quam extra corpus Juris Canonici existentes; ubi, cum opus fuerit, studiosus recurrit.

Quarta Responsio: tempore Jubilæi quilibet Sacerdos ad confessiones audiendas approbatus per Ordinarium potest absolvere à quibuscunque Casibus quomodolibet sive Papæ, sive Episcopo, aut alteri Superiori reservatis; sic enim legitur in Bulla Jubilæi hujus Anni 1701. à SS. D. N. CLEMENTE PAPA XI. feliciter Regnante concessi: *Insuper omnibus, & singulis CHRISTI fidelibus utriusque sexus, tam laicis, quam Ecclesiasticis Secularibus, & Regularibus, &c. licentiam concedimus, & facultatem, ut sibi ad hanc effectum eligere possint quemcunque Presbyterum Confessarium, tam Secularem, quam ejusvis Ordinis, & Instituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, à locorum Ordinariis, qui eos ab Excommunicationis, Suspensionis, & alius Ecclesiasticis Sententiis, & censuris à Jure, vel ab homine, quavis causa laicis, seu inflicis; nec non ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus, & enormibus; etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedis Apostolicæ, etiam in literis de Cœnæ Domini legi solitis contentis, & alias per quasunque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum Constitutiones, quatum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocunque reservatis, in foro conscientie, & hac vice tantum absolvere, & liberare valeant.* Circa quam Jubilæi clarissimam, & indubitabilem confessionem, nonnulla dubia à DD. promoventur. Primo: An qui constituitur tempore Jubilæi, & absolviatur à reservatis, sed non adimplet alia opera, & non consequitur Jubilæum, remaneat absolutus? Et respondent affirmativè, quia absolutio non pender à futura conditione consequendi Jubilæum, neque datur ad reincidentiam. Ita DD. apud Salmanticen. d. tract. 6. cap. 13. num. 56. Sanchez in Decal. libr. 4. cap. 54. num. 43. Suarez disp. 31. sect. 4. numer. 5. & Reginaldus libr. 8. num. 59. Secundo: An sit absolutus à reservatis, qui dicto tempore Jubilæi fecit confessionem invalidam? Ad hoc respondetur cum distinctione; si fuit invalida absque culpa pœnitentis? & remanet absolutus à reservatis: At si culpabiliter se

gessit, subsistit reservatio; & opus est, ut recurrat ad Superiorem. Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Pœnit. d. disp. 19. num. 432. Tertiò: Quid dicendum, si nesciens habere reservata non sit confessus tempore Jubilæi? vel si sciebat, fuit oblitus ea confiteri? Respondent DD. etiam transacto tempore Jubilæi posse quemlibet Confessarium absolvere à reservatis illis. Ita DD. quos citant, ac sequuntur Salmanticenses d. cap. 13. num. 55. & 58. ac Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 19. num. 424. & 429. rationem reddens, quia talis præsumitur voluntas Summi Pontificis.

Quoad Secundum; in quo quaeritur, An dentur peccata reservata, quæ possint absolvi à quocunque Confessario absque alia licentia Superioris? Ponunt Theologi nonnullos casus, in quibus affirmativè est respondendum; & sunt sequentes: Primo, quando pœnitens, qui de præcepto tenetur confiteri, communicare, aut celebrare, non potest accedere ad Superiorem pro absolutione à reservatis, nisi cum periculo scandalis, vitæ, vel infamiae; tunc enim confiteri potest omnia peccata sua tam non reservata, quam reservata Confessario inferiori; & ab eo recipere absolutionem; ut differendo concludit Suarez de Pœnit. disp. 31. sect. 3. Salmanticenses, qui plurimos DD. ita docentes allegant d. tract. 6. cap. 13. num. 74. & 75. ubi id concedunt, etiam si peccata haberent annexam excommunicationem reservatam, Lezana tom. 3. Verb. Casus reservati num. 24. ubi advertit, quod pœnitens sic absolutus, cessante impedimento, debet, se Superiori præsentare. His consentit Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 19. à num. 599. & seqq. reddens hanc rationem, quia Deus non præcepit cum periculo vitæ, aut infamiae confessionem peccatorum, sed tantummodo confessionem fidei; dicit tamen, quod hoc periculum debet esse ita grave, ut æquiparetur illi, cujus causa licet facere confessionem non integram; de quo egimus supra Decis. XXIII. & in terminis periculi scandalorum, vitæ, vel infamiae loquuti sumus supra Decis. XLI. num. 18. Addit tamen Emin. Cardin. de Lauræa, quod in tali casu non est dicendum, quod inferior Confessarius absolvat directe à non reservatis, & indirecte à reservatis, ut communiter asserunt Moralistæ, sed quod ipse Deus absolvit. Secundo, potest Confessarius inferior absolvere à reservatis pœnitentem, qui antea fecerat suam confessionem coram Superiore, sed oblitus est ipsa reservata inculpabiliter. Ita DD. apud Salmanticenses d. cap. 13. à num. 43. & seqq. id ampliantes, etiam si confessio facta fuisset non coram Superiore Ordinario, sed coram ejus Delegato, qui facultatem absolviendi à reservatis habuisset. Huic tamen assertioni non acquiescit Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 19. à n. 420. utque ad num. 425. & requirit ulterius, quod Superior habuerit intentionem liberandi pœnitentem ab omnibus reservatis; secus autem si à confessis tantum. Nec valet exemplum de confessione, & absolutione data tempore Jubilæi, quia in illa præsumitur talis esse intentio Papæ, ut oblita reservata possint extra Jubilæi tempus absolvi à quocunque; at hac præsumptio cessat in Episcopo. Cæterum contrarium tenent communiter DD. quibus adhæret etiam Maltrius in Theol. Moral. disp. 21. num. 235. Tertiò potest inferior Confessarius absolvere à reservatis pœnitentem, qui se præsentavit Superiori, & ab eo remissus fuit ad inferiorem; censetur enim abstulisse reservationem, vel concedere ne-

14 cessariam facultatem. Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 8. num. 129.* nec non *d. cap. 13. n. 59.* Eminent. Cardin. de Lauræa *d. disp. 19. à num. 381. & seqq.* ubi bene advertunt, Superiorem non posse dimidiare confessionem pœnitentis, audiendo ejus peccata reservata; & ab aliis eum absolvendo; & pro non reservatis illum remittendo ad inferiorem: quia vel debet audire tam reservata quam non reservata; & ab omnibus eum sacramentaliter absolvere; vel dare ei licentiam, ut de utriusque coram inferiori confiteatur, per quem ab iisdem possit absolvi; & hoc docent omnes moderni, reprobata contraria antiquorum doctrina, relata à Suarezio *d. disp. 31. sect. 1.* per totam; & ab Eminentiss. Cardin. Lugone *disp. 10. sect. 6.* qui advertunt, multò minùs inferiorem posse absolvere à non reservatis absque necessitate, remittendo pœnitentem ad Superiorem pro reservatis. *Quartò*, possunt absolvi omnia reservata ab inferiori Confessario, quando vel ipse, vel pœnitens obtinuit à Superiore per generalia verba facultatem pro absolvendo. At si in specie Superior fuisset locutus, vel cum restrictione ad numerum peccatorum reservatorum, vel ad tempus, vel ad personam, non posset inferior absolvere ultra dictam personam, speciem, numerum, vel tempus. Idem Eminentiss. Cardin. de Lauræa *d. disp. 19. à n. 434. & seqq.* ubi *n. 437.* notat, quòd cessante hac restrictione absolvendus erit pœnitens, etiamsi laberetur in reservata ob confidentiam obtentæ facultatis prædictæ, quòd docet etiam Eminentiss. Cardin. de Lugo *d. disp. 20. sect. 8.* *Quintò*, Confessarius ipse habens reservata, & petens à Superiore licentiam in genere pro uno pœnitente absolvendo, potest absolvi ab alio inferiore; dummodò Superior non dixerit ipsi, *concedo tibi facultatem, ut illum pœnitentem absolvas*; tunc enim subdelegare non potest licentiam alteri; sed utique si generaliter dixerit, *concedo, ut pœnitens absolvatur.* Eminentiss. Cardin. de Lugo *d. sect. 8.* & Eminentiss. Card. de Lauræa ubi *prox. n. 438.* *Sextò*, Peregrinus, qui habet peccata reservata in sua Diœcesi, accedens ad aliam Diœcesim, in qua illa peccata non sunt reservata, potest à quocunque inferiore confessario absolvi; dummodò non venerit in fraudem sui Ordinarii, sed ex aliqua legitima causa; & eò magis si moraturus sit per notabile tempus in hanc secundam Diœcesim. Fagnanus in *cap. Omnis Utriusque sexus. n. 86. & 87.* De Pœnit. & remis. qui firmat, quòd reservatio Casuum Episcopaliū est localis, idè extra Diœcesim cessat. Diana Coordinatus *tom. 1. tract. 5. resol. 47. 48. 49. & 50.* ubi DD. cumulat, quibus adhærent Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 13. n. 24.* & ibi Suarez *disp. 20. sect. 1. n. 4.* Eminentiss. Cardin. de Lugo *disp. 20. sect. 5. num. 71.* & concedit Eminentiss. Cardin. de Lauræa *ead. disp. 19. num. 445.*

Corollarii loco, omnes DD. notant, Superiorem difficilem esse non debere, absque urgenti causa, in concedendo petentibus facultatem absolvendi à reservatis, ne in desperationem inducat pœnitentes; ut latè differunt Navarrus in *cap. Placuit. num. 119.* de Pœnit. *dist. 6.* Quaranta in *Verb. Casus reservati. num. 1.* & Salmanticenses *d. cap. 13. num. 61. & 62.* notantes, quòd etiā licentia petita injustè denegetur, pœnitens sæcularis à quocunque absolvi non potest, licet contrarium procedat circa pœnitentes Regulares; ut in sequenti Decisione videbimus, idemque docet Eminentiss. Cardin. de Lauræa *cit. disp. 19. num. 441.*

DECISIO XLVI.

ARGUMENTUM.

Differitur de potestate Regularium circa casus reservatos. Refertur Decretum Clementis VIII. circa reservationem Casuum pro Religiosis. Quæ, & quanta sit auctoritas Prælatorum Regularium circa casus reservatos à Papa, vel ab Episcopis, in absolvendis suis Religiosis? À quibus Confessarii Regulares non possint absolvere suos pœnitentes sæculares? Quam facultatem iidem habeant dispensandi in votis, ac in Irregularitatibus cum suis Pœnitentibus sæcularibus.

SUMMARIUM.

- 1 Prælati Regulares quomodo possint reservare sibi casus?
- 2 Clementis VIII. decretum circa casus reservatos Religiosorum.
- 3 Censuram sibi reservare an Prælati Regulares possint?
- 4 Casus reservati à Regula subsistunt, præter illos Clementis VIII.
- 5 Prælati Regulares à quibus casibus reservatis absolvant suos subditos?
- 6 Prælati Regulares an audiant confessiones suorum Religiosorum?
- 7 Confessarii Religiosorum quot deputandi in omni Atonasterio? Eorum qualitates Eorum facultas pro reservatis.
- 8 Prælati Regulares, si cadat in casum reservatum, à quo absolvatur?
- 9 Casus per Episcopos, vel per Bullam Cænæ reservati quintuplici jure prohibentur absolvi à quocunque Confessario.
- 10 Prælati Regulares non possunt absolvere suos subditos lapsos in casus Episcopo reservatos, & num. 12.
- 11 Religiosi an cadere possint in casus Episcopo reservatos?
- 12 Prælati Regulares non absolvunt suos Religiosos à casibus Bullæ Cænæ; neque ab aliis quinque Papa reservatis.
- 13 Religiosi à quibus casibus Papa reservatis absolvantur per suos Prælatos?
- 14 Prælati Regulares absolvunt, & dispensant cum suis Religiosis, prout Episcopi cum suis subditis ex Privilegio B. Pii V.
- 15 Confessarii Regulares non absolvunt à casibus Bullæ Cænæ; neque à quinque aliis Papa reservatis, neque à reservatis Episcopo.
- 16 Opinio damnata, quòd Regulares possint absolvere à casibus Bullæ Cænæ, & à reservatis Episcopo.
- 17 Regulares an absolvant à casibus Papa reservatis?
- 18 Vota sæcularium an dispensentur à Confessariis Regularibus?
- 20 Irregularitates an Confessarii Regulares dispensent?

Sed, antequam materiam casuum reservatorum concludamus, agere oportet de facultate competente Regularibus tum Prælati, tum subditis circa casus reservatos, non solum pro ipsorum Religiosorum absolu-